

Розділ перший

НЕСПОДІВАНИЙ ВІЗИТ ВІДЬМИ

Елзі Піклз саме наглядала за сімейною крамницею, коли до міста завітала відьма.

Містечко, у якому мешкала родина Піклз, називалося Смолбідж*, бо воно було маленьким і в ньому був міст. Під мостом неквапно текла річка Дрібл**. Як і річка, життя у Смолбіджі протікало спокійно та монотонно. То було нудне маленьке містечко, де

* Смолбідж — назва містечка. Англійською мовою назва звучить як *Smallbridge* та складається з двох слів: *small* (маленький) та *bridge* (міст). (Прим. пер.)

** Дрібл — назва річки. Англійською мовою назва звучить як *Dribble* — маленький струмок. (Прим. пер.)

шнурівку для взуття. Її тато щойно продав швабру. Звісно, спочатку їм довелося вислухати чимало скарг на нестерпний біль у спині та на надокучливих сусідів. Ще один день поганої торгівлі та болю у вухах — усе, як зазвичай.

А тоді...

Годинник на ратуші вибив дванадцятую. Настав полудень.

Останній передзвін стих...

І за мить усе змінилося!

Зненацька наче нізвідки налетів жахливий вітриган, він зривав із перехожих капелюхи та гнав бруківкою сміття. То був не легкий літній вітерець, а справжній вихор. Такі вітри можуть із корінням виривати дерева та перекидати димоходи.

Головна вулиця миттю спорожніла, бо містяни й містянки, притримуючи спідниці та міцно стискаючи парасольки, що виривалися з рук, кинулися шукати притулки від негоди.

Власниці крамничок щосили боролися з вітром, щоб опустити жалюзі. Дітей покликали додому. Повсюди грюкали двері. Навіть безпритульний пес кудись зник. Усе це скидалося на кадри з фільму про Дикий Захід, коли до міста прибуває озброєний бандит і всі тікають у пошуках безпечного сховку.

— Лише поглянь, — озвався до Елзі тато. — Погода вирішила зіграти з нами злий жарт. Думаю, тепер покупців поменшає. Мабуть, зможу присісти хоча б на кілька хвилин.

— Тож повісити табличку «Зачинено»? — запитала Елзі.

— У жодному разі! Пам'ятаєш золоте правило обслуговування покупців номер вісім? «Будь-що залишати двері крамниці відчиненими для відвідувачів». Ти ж упораєшся без мене? Зароби для нас грошень, дорогенька.

«Якби це було так просто!» — подумала Елзі, коли тато вже підіймався сходами.

Їм потрібен був лише один заможний покупець, зацікавлений у дешевому й банальному товарі. Але Елзі спало на думку, що навіть весь асортимент «Торговельного центру» не вартував багато грошей.

Надворі на спустошених вулицях лютував вітер і шукав собі нових жертв. Звісно, за такої шаленої негоди до крамниці не завітає жоден покупець, хай багатий чи бідний.

Елзі тихо зітхнула. Вона обожнювала маму й тата, а ще трьох маленьких братиків — Арті, Тобі й крихітку Тода. Та й працювати в сімейній крамниці їй подобалося. Проте інколи Елзі кортіло, аби її життя було хоча б на дрібку цікавішим, наче в героїв якоїсь книжки.

Варто зауважити, що Елзі дуже любила читати. Власне, вона перечитала майже всі книжки в невеличкій бібліотеці Смолбріджа. Додому брати їх вона не могла, адже братики завжди псували книжки. Але найкращі історії дівчинка чудово знала напам'ять.

Звісно, у книжках найцікавіші пригоди і статки діставалися найменшому синові

в родині. Дівчатка у казках зазвичай танцювали чи спали, намагаючись згаяти час, доки на порятунок прийде принц. А тоді вони виходили заміж у розкішних білих сукнях і гарних туфельках. Жодна з героїнь не працювала в родинній крамниці.

Елзі застрибнула на прилавок і глянула на свої старі зношені чобітки. Вона одразу уявила свої ніжки у красивих туфельках — блакитних, із блискучими стрічками. Дівчинка бачила саме такі у віконечку швацької майстерні.

Наближалися травневі свята, і у Смолбріджі мав відбутися урочистий парад із музикою й танцями. Елзі так хотілося отримати ті блакитні туфельки! На жаль, то була нездійсненна мрія. Таке взуття могли дозволити собі лише книжкові принцеси.

«Утім, мріяти не шкідливо», — подумала Елзі.

Зненацька хтось гучно постукав у вікно. Елзі підвела погляд.

За вікном була вона. Відьма. Вона суворо дивилася крізь шибку. Зелені очі виблискували на блідому обличчі. Розкуйовджене яскраве волосся неслухняно стирчало врізнобіч.

На якусь мить відьма прикипіла поглядом до здивованої Елзі...

А тоді обличчя у вікні зникло.

Бум! Двері розчахнулися навстіж! Старенький іржавий дзвіночок упав на підлогу й розлетівся на друзки. В середину увірвався

вихор, покружляв крамничкою, нічого не знайшов і вилетів надвір.

Посеред крамниці стояла відьма.

Елзі доводилося не раз чути про цю дивну покупчиню. Її звали Маджента Шарп*, однак містяни звали жінку Червоною Відьмою. На це було три причини.

* З англ. *Sharp* перекладається як гострий, різкий. Саме такою за вдачею була пані Маджента. (Прим. ред.)